

עמ"ת 32978/12/14 - ר ש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 32978-12-14 ש (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
עוררים	ר ש (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני ערר על החלטות בית משפט השלום בפ"ת (כב' הש' דורון חסדאי- באשר לראיות לכאורה וכב' הש' מרב גרינברג -באשר לתנאי השחרור).

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו באישום הראשון, ביצוע עבירת איומים ובאישום השני ביצוע עבירות של היזק לרכוש במזיד, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

3. כעולה מהאישום הראשון ביום 5.10.14 במסגרת ויכוח שהתגלע בין אשתו של העורר (להלן: "המתלוננת") לבין בתם, אמרה המתלוננת לזו האחרונה כי היא מתנהגת כמו העורר. העורר אשר שמע את דברי המתלוננת נטל לידי פטיש, אמר למתלוננת "למה את משפילה אותי מול הילדה" ואיים עליה כי ישליך עליה את הפטיש.

כעולה מהאישום השני ביום המחרת, שב העורר אל הבית וניסה לפתוח את הדלת. אולם הדבר לא עלה בידו מאחר והדלת היתה נעולה. באותן הנסיבות שבר העורר את דלת וחלון הבית ונכנס פנימה דרך החלון. המתלוננת נמלטה לחדר השירותים ונעלה את הדלת מאחוריה. בהמשך שבר העורר את דלת השירותים, הכה את המתלוננת בראשה ובגבה וגרם לסימן כחול בידה, לסימן אדום בגבה ודם ניגר מראשה. כמו כן שבר העורר חלק מדלת העץ ואיים באמצעותו על המתלוננת.

4. ב"כ העורר טען כי נפלה שגגה מעם בית משפט קמא בעת שקבע בלא סייג, דבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום. בהקשר לכך הפנה ב"כ העורר בין היתר, לסתירות שנתגלו בין עדי התביעה ובעיקר לשינוי המהותי שחל בגרסת המתלוננת וטענתה כי העלילה על העורר, בעצת אחיה. נסיבות שיש לטעמו של ב"כ העורר כדי להוביל למסקנה כי חל כרסום בראיות לכאורה

ולהטות את הכף לעבר ביטול כלל התנאים המגבילים שהוטלו בעניינו של העורר ולאפשר חזרתו להתגורר במחיצת המתלוננת. לחלופין טען כי יש לאסור אך את כניסתו של העורר לתחומי העיר קלנסואה.

ב"כ העורר סמך ידיו בנוסף על האמור בתסקיר המעצר באשר למידת המסוכנות הנמוכה הנשקפת מהעורר ואף על היותו איש משפחה למופת.

5. ב"כ המשיבה מנגד טענה כי החלטות בית משפט קמא בדין יסודן ועתרה לבית המשפט לדחות את הערר.

בהקשר לראיות לכאורה ציינה ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא נחשף לחומר הראיות במלואו וכלל הנתונים מצאו ביטויים בהחלטתו.

באשר לחלופת המעצר, טענה ב"כ המשיבה כי בית משפט קמא נתן דעתו לתסקיר המעצר החיובי שהתקבל בעניינו של המשיב ואימץ את המלצתו ושיחררו לחלופת המעצר המוצעת.

דין והכרעה

6. עיון בתיק החקירה העלה כי עובדות שני האישומים נסמכות לכאורה, על גרסתה של המתלוננת בהודעותיה מיום 6.10.14 ו-7.10.14. במהלך פירטה המתלוננת לכאורה את הרקע להתרחשות האירועים, כמו גם את הילך רוחו של העורר ותחושותיה.

המתלוננת פירטה בנוסף כי לאחר נקיטת האלימות כלפיה באישום השני, עזב העורר את הבית והיא הזעיקה את אביה ואחיה. כמו כן פירטה כי בחלוף כשעה שב העורר אל הבית ונתגלעה במקום מריבה (להלן: "המריבה").

7. כפי שעלה גם מהחלטת בית משפט קמא, עדותה של המתלוננת אינה ניצבת לכאורה בחלל ריק. אלא נמצאה לה תמיכה ראייתית לכאורית בעדויות בני משפחתה אשר נזעקו למקום. ויצוין כי אף אם נתגלו דקויות בין הגרסאות, אין המדובר בכאלה החותרות תחת הראיות לכאורה המצויות בתיק בשלב זה, אלא יוכרעו בתיק העיקרי.

8. אף נמצאה תמיכה ראייתית לכאורית לגרסתה של המתלוננת בחבלות שתועדו על גופה ובאו לידי ביטוי בבדיקה רפואית שעברה ואף בממצאים שתועדו בזירת ההתרחשות, באשר לגרימת הנזק לרכוש וכן לפציעת המתלוננת ואותות כתמי הדם שניגר מראשה.

9. תמיכה נוספת לגרסתה של המתלוננת נמצאה לכאורה גם בעדות אחותו של העורר וספיה, אשר ציינה כי נכחה בעת שהמתלוננת סיפרה לאחיה שהעורר תקף אותה, הגם שלא שמעה כיצד ארע הדבר. וייתכן כי גרסתה של וספיה אינה עולה לכאורה בקנה אחד, עם גרסתה המאוחרת של המתלוננת, כי הגישה נגד העורר תלונת שווא, בעצת אחיה, כפי שיפורט עתה.

10. ביום 8.10.14 התייצבה המתלוננת פעם נוספת בתחנת המשטרה וביקשה לבטל את התלונה בטענה כי המדובר בתלונת שקר. משנשאלה לפרש רצונה לביטול התלונה ציינה: **"כי אני רוצה את בעלי ולא יכולה לוותר עליו והבנות שלי לא יכולות לחיות בלעדיו"**. באשר לפרש הגשת תלונת השווא ציינה **"כי האחים שלי לחצו עלי להגיד שהוא הרביץ לי"**.

באותה העת תלתה המתלוננת את מקור החבלות שנמצאו על גופה ואף את הממצאים בשירת ההתרחשות בביתה, במריבה. בהמשך אישרה כי סימן החבלה בידה נגרם מלחץ שהפעיל עליה העורר, במהלך ויכוח שהתגלע ביניהם טרם המריבה.

11. המתלוננת עמדה על גרסתה כי המדובר בתלונת שווא ואף כי מקור החבלות במריבה, גם בהודעה נוספת שנגבתה ממנה ביום 12.10.14. עם זאת לא שבה במפורש על טענתה כי הגישה אותה בעטיים של אחיה, אלא ציינה: **"כי הוא בן אדם עצבני והיחסים ביננו לא טובים ורציתי שהוא יפסיק להתנהג אלי לא יפה"**.

עוד יצוין כי חרף טענתה כי המדובר בבדיה, עמדה למעשה המתלוננת על חלק מנסיבות האישום הראשון ואישרה כי העורר הניף את הפטיש מעלה וניסה להפחידה באומרו: **"אל תדברי אל תדברי"**.

12. המתלוננת זומנה למשטרה פעם נוספת ביום 13.10.14. משנשאלה **"למה אחרי שבעלך ר תקף אותך התקשרת לשלושת האחים שלך וערבת אותם"** לא שללה את עצם התקיפה ואף אישרה פרטים מגרסתה הראשונית בהשיבה: **"ר כל הזמן אמר לי 'תצאי מהבית, תצאי מהבית' הוא כל הזמן היה עצבני אז מה יכולתי לעשות? היה לי קשה מאד ובגלל זה התקשרתי לאחים שלי"**.

13. המשיב טען כי בעקבות ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת יצא מהבית. כששב הבחין בבני משפחתו וביקש ללבן איתם את העניינים בטוב ולהודיע להם כי ברצונו להתגרש מהמתלוננת. ואולם אלה דרשו ממנו לצאת מן הבית וכשסירב, התרחשה המריבה, במהלכה נפל קורבן לאלימות מצד בני משפחת המתלוננת ואלה האחרונים גם גרמו לנזקים שתועדו בדירה.

הסבר כאמור לממצאי הנזקים שנצפו בדירה, הועלה גם מפי המתלוננת בגרסתה המאוחרת, עת חזרה בה מתלונתה. ואולם בניגוד לגרסתה כי מקור החבלות שנצפו על גופה בחפצים שהושלכו עליה במהלך המריבה, טען העורר תחילה שהמתלוננת גרמה אותן לעצמה. משנטען בפניו כי מיקום החבלות אינו עולה בקנה אחד עם

אפשרות כאמור, ציין העורר כי אינו יודע מה מקורו.

ההכרעה בדבר מהימנות כלל הגרסאות, לרבות בהקשר לנסיבות המריבה ובכללן העובדה כי המשטרה הוזעקה למקום באותה העת ביוזמתו של המשיב, תהא במסגרת התיק העיקרי ואין באמור כדי לחתור בשלב זה כדי לחתור תחת עוצמת הראיות לכאורה, כמפורט לעיל.

14. על משמעות שינוי בגרסתו של עד מהותי והאם יש בכך כדי להוות כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית, אם לאו, עמד בית המשפט העליון בבש"פ 770/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו) (11.03.10):

"אילו אחזנו בשיטתו של המשיב, אזי בכל מקרה בו עד עיקרי חוזר בו מגרסתו הקודמת על בית המשפט להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר. ברם, לא כל שינוי גרסה של עד, ואפילו עד עיקרי, משמיטה מיניה וביה את הפוטנציאל ההרשעתי של חומר הראיות. כך על דרך הכלל, וכך במיוחד בעבירות מין שמתלוננות חוזרות בהן לעיתים מגרסתן בשל לחצים חיצוניים ופנימיים (ראו, לדוגמה, בש"פ 1752/01 מדינת ישראל נ' בביב ([פורסם בנבו], 13.3.2001)). מעשה של יום ביומו בבתי המשפט, שעד עיקרי חוזר בו בעדותו מהודעתו במשטרה, וזו מוגשת ומתקבלת בסופו של יום מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], ואין בעובדה זו, כשלעצמה, כדי להביא לכרסום בתשתית הראייתית. וכפי שנאמר בעניין חזיזה הנ"ל:

"כבר ציין בית משפט זה בעבר כי חזרת עד מעדות שנתן אינה מגעת, כשלעצמה, כדי כרסום שיש בו כדי לפגוע בתשתית הראייתית הליכאורית של התביעה לצורך הליך של מעצר שכן בשלב זה אין בית המשפט בוחן את אמינות הראיות ומשקלן (השופט ביניש בבש"פ 1001/99 קורנבליט נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; בש"פ 7082/98 לוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; בש"פ 2070/98 דאדשב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]; בש"פ 6570/96 מדינת ישראל נ' וואתסאליים" [פורסם בנבו]."

15. לאור סך כל האמור לעיל, ראיתי עין בעין עם בית משפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

16. בעניינו של העורר התקבל תסקיר מעצר, אשר היה לנגד עיני בית משפט קמא, בבואו לבחון את החלופה הראויה בעניינו.

בהחלטתו עמד בית משפט קמא על היות התסקיר, אף להגדרת ב"כ המבקשת חיובי ביותר. כמו כן על התרשמות שירות המבחן אשר למידת המסוכנות הנמוכה הנשקפת מהעורר כלפי המתלוננת, על עמדתה, כמו גם על האפקט המרתיע שהיה למעצר על העורר.

נמצאנו למדים כי תוך שכלל הנתונים האמורים לנגד עיני שירות המבחן, כמו גם אחרים הנוגעים בין היתר למידע שהתקבל שירותי הרווחה, בא לכלל המלצה, לשחרר את העורר למעצר בית בבית אחות עמוד 4

ולהעמידו בפיקוח מעצר, במהלכו ימשיך בטיפול במסגרת הרווחה בקלנסואה.

המלצה זו אומצה במלואה על ידי בית משפט קמא ולא מצאתי כי נקלע לכלל שגגה בעת שלא מצא כבר באותה העת לחרוג ממנה. וביתר שאת בעת שהותיר פתח לבחינת הקלה כאמור, בשינוי הנסיבות המתאים.

17. לאור סך כל האמור לעיל מצאתי כי דין הערר על שני חלקיו להידחות.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ה, 04 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.